

[Rasmussen (Gylling).]

jeg maa sige, at mange af de Mennesker, der kalder sig Mæglere, i høj Grad fortjener et andet Navn. Derfor er det godt, at man gennem Lov faar nogen Sikkerhed for, at de Mennesker, der beskæftiger sig med Ejendomsmæglervirksomhed, i alt Fald er hæderlige Mennesker; en saadan Sikkerhed har det i nogen Grad skortet paa hidtil. Derfor glæder det mig, at denne Bestemmelse er taget op i dette Lovforslag.

Jeg vil ende med at gentage, at jeg synes, Lovforslaget har delt Sol og Vind lige mellem de to Hovedfaktorer, de erhvervsdrivende og Forbrugerne, og mellem de to Handelshovedgrene, vi har her i Landet, Andelsselskabet og private Virksomheder. Efter det store grundlæggende Arbejde, Kommissionen har udført, tror jeg, man nu er naaet saa vidt, at et Udvalg indenfor en rimelig Tid vil kunne naa til at faa ordnet de Ting, som er os imellem — det er neppe saa meget. Jeg er glad for de Udtalelser, som kom fra Venstres og fra konservativ Side, som begge gav Udtryk for Villighed til at forhandle i et Udvalg og naa til et positivt Resultat; og jeg tror, at den højtærede Handelsminister, hvad det foreliggende Forslag angaar, vil kunne imødesee Udvalgsarbejdet med Fortrøstning. Min Tilslutning og mit Partis Tilslutning vil jeg i alt Fald her ved give.

Geert-Jørgensen: Det er vel ganske utvivlsomt, at et Lands Velstand beror paa Produktion og paa Omsætning, paa Produktion af Værdier og paa Omsætning af Varer. Jo mere vi producerer, desto mere velhavende bliver Folket. Derfor maa vi altid stræbe efter at give Produktionen de lettest mulige Vilkaar. Men Varerne skal fra Produktionsstedet ud til Forbrugerne, for man producerer nu en Gang for at faa Varerne forbrugt. Derfor gælder det ogsaa om, at der skabes de bedst mulige Vilkaar for Handel og Omsætning, og for at Varerne kan føres fra Produktionsstedet ud til Forbrugerne.

Dette tænkte vore Grundlovsfædre ogsaa paa. Jeg vil gerne understrege Grundlovens § 81, som det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gylling) ogsaa nævnte i sin Tale. Vore Grundlovsfædre sagde, at alle Indskrænkninger i den frie og lige Adgang til Erhverv, som ikke er begrundet i det almene Vel, skal hæves ved Lov. Og ligesom Bibelen har den største Betydning for Præsterne, saaledes har Grundloven — eller burde have det — den største Betydning

for Rigsdagsmændene; den er i Virkeligheden Rigsdagens Bibel, for at blive i Billedet. Naar nu Grundlovsfædrene har sagt det, jeg har nævnt, og vi har gentaget det fra 1849 til 1915, saa maa det vel ogsaa være Meningen, at den nævnte Paragraf skal holdes i Hævd og Ære; den gælder i hvert Fald den Dag i Dag som Grundlovsparagraf.

Nu er det ikke, fordi jeg synes, at Næringsloven af 29. December 1857 i alle Maader har holdt sig Grundlovens § 81 efterrettelig; men man bør dog stræbe efter at gøre det, stræbe efter at give den frie og lige Adgang til Erhverv uden nogen som helst Indskrænkninger, hvor saadanne ikke er begrundet i det almene Vel. Derfor staar vi Retsforbundsfolk, fordi vi hævder denne Grundlovsparagraf, hævder den ud til sine yderste Konsekvenser, om jeg saa maa sige, lidt betænkelige overfor visse Bestemmelser, ikke blot i Næringsloven af 29. December 1857, men ogsaa overfor Bestemmelser i det foreliggende Forslag til Næringslov, idet vi ikke synes, at der gives den tilstrækkelige frie og lige Adgang til Erhverv, hvor Indskrænkninger ikke er begrundet i det almene Vel.

Man forlanger først, for at et Menneske kan komme til at drive Næring, altsaa bestille noget, arbejde, at vedkommende skal have et Næringsbrev, der skal give Adkomst til at bestille noget. Hvis det er rigtigt, at vi her i Danmark lever under Tryk af Arbejdsløshed, det vil sige, at mange Mennesker ikke har noget at bestille, og hvis det er rigtigt, at en af de største Opgaver i vor Tid netop er at fremme Arbejde og Erhverv, saa mener jeg ogsaa, at vi bør borttage alle de Hindringer for Arbejde og Erhverv, som det er muligt at borttage.

Nu ved vi nok, at det at skaffe sig et Næringsbrev i og for sig ikke er noget, der volder saa stor Ulejlighed; men det er dog alligevel en af de smaa Ting, der er om end kun en lille Hindring. Man opstiller ogsaa visse Betingelser for at kunne drive Erhverv her i Landet. For det første skal man have Bopæl her i Landet, og man skal have naaet en bestemt Alder, og man maa ikke være straffet. Det er navnlig disse Ting, der opstilles som Betingelser.

Vi finder i Virkeligheden, at saadanne Betingelser er ganske overflødige. Hvorfor skal en Mand være 21 Aar for at faa Lov til at drive en Forretning? Vil Folk ikke handle hos ham eller bruge ham som Forretningsmand, kan de jo lade være. Lov-